

WAARALINNAN SALAISUUDET

1

SEITSEMÄN KIELONLEHTÄÄ

KUVITUS
TEEMU JUHANI

JANNE MALINEN

TAMMI

WAARALINNAN SALAISUUDET 1

SEITSEMÄN
KIELONLEHTÄÄ

SEITSEMÄN KIELONLEHTÄÄ

JANNE MALINEN

KUVITUS
TEEMU JUHANI

Tammi — Helsinki

Teksti © Janne Malinen 2022
Kuvitus © Teemu Juhani 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-3939-2
Painettu EU:ssa

*Hiljaisille etsijöille, itseään epäileville, muottiin
taipumattomille ja niille, joiden katseessa kuultaa kajo,
jota ei voi tukahduttaa.*

1

Erään pienen kaupungin sydämessä sijaitti harmain mukulakivin päällystetty aukio. Kauppojen ja puotien ympäröimälle toriaukiolle johti monta katuja, pientä ja suurta, joita pitkin kojujaan pitävät kauppiaat illan myötä hajaantuivat kotimatalle. Pidemmälle kuljettaessa puodit vaihtuivat vaivihkaa asuintalojen kortteleiksi, yhtä poikkeusta lukuun ottamatta. Aivan torin kainalossa nimittäin uinui kaksikerroksinen punatiilinen talo. Sen ovessa luki suurilla kiiltävillä kirjaimilla ”Viverot”, mikä kertoi ohikulkijoille, että talossa asui perhe: tarkemmin pariskunta esikoisensa kanssa.

Lapsen nimi oli Oskar, ja hän oli aivan tavallinen pieni poika. Oskarilla oli tummat kiharat hiukset ja pähkinän-

ruskeat kauniit silmät. Hän oli ikäistään lyhyempi, minkä vuoksi häntä luultiin nuoremmaksi. Kasvonpiirteet olivat eläväiset ja niitä peittävä iho pisamainen ja pehmeä. Päässään hänen nähtiin usein pitävän punavalkoista lippalakkia.

Oskarista oli mukavaa leikkiä ulkona. Kaikkein mieluiten hän vietti aikaa kaupungin ulkopuolella sijaitsevassa metsässä, jonne kaupunkia varjostavien tehtaanniippurivistöjen tupruttama nokivana ei ulottunut. Koulupäivien jälkeen hän viiletti suoraan metsän sammalmättäiden ja vilkkaina solisevien purojen luo ja palasi kotiin vasta auringon laskiessa. Kotiinpaluuajasta hän huolehti tarkasti. Hän tiesi, että kun auringonsäteet taittuivat metsän korkeimman kuusenlatvan yli ja levittivät uhkaavan varjon puun taakse, oli aika suunnata takaisin kaupunkiin.

Oskar halusi ehtiä kotiin ennen kuin aurinko painuisi mailleen ja yön musta huntu peittäisi nummet ja niityt. Pojan vilkkaana vilistävä mielikuvitus loihti mitä eriskummallisimpia vaaroja – erityisesti pimeyden laskeuduttua. Metsän varjoissa ja kallion onkaloissa saattoi lymyillä vaikka minkälaisia olentoja ja petoja, eikä hän halunnut jäädä ottamaan selvää, minkä näköisiä ne olisivat.

Kaupunkiin Oskar ehti aina juuri sillä hetkellä, kun auringonvalo katosi ja katulamput syttyivät välkähdellen yksi kerrallaan. Toisin kuin metsässä, kaupunki valoiheen työnsi ympäröivää mustaa verkkoa kilven tavoin loitommas. Silti pimeys tunkeutui väkisin kaupungin

muurien sisään, sen kaduille ja kujille. Katuvalojen kalpeassa loisteessa hän koki silti olevansa turvassa saalistajiltaan, vaikka oikeasti Oskar ei ollut koskaan nähnyt kenenkään jahtaavan häntä.

Jouduttaakseen kotimatkaansa Oskar juoksi katulampun valokeilasta aina seuraavaan niin nopeasti kuin pystyi, jottei hänen tarvitsisi vilkuilla synkille sivukujille ja hämyisiin porttikonkeihin. Joka kerta kotipihan saavutettuaan hän tunsu suunnatonta helpotusta. Öisin yläkerran huoneeseen kuului katulampun kajo, ja jos se ei synkimpinä öinä riittänyt saattamaan Oskaria uneen, hän sytytti yöpöydälle kynttilän.

Pimeys sai Oskarin ahdistuneeksi ja rauhattomaksi. Hänen vanhempansa panivat asian merkille, mutta hekään eivät keksineet, mikä heidän poikaansa loppujen lopuksi pelotti ja mitä pelon voittamiseksi voisi tehdä. Tämä sai heidät turhautumaan, sillä heidän mielestään ongelmiin piti aina olla selkeä syy.

Oskarin vanhemmat eivät kuitenkaan juuri vahtineet poikansa menemisiä, koska heidän työnsä oli tärkeää eikä aikaa riittänyt kaikkeen. Torilla heitä tervehdittiin kunnioittavasti ja heidän mielipiteitään tiedusteltiin milloin mihinkin asiaan. Oskaria aikuisten asiat eivät kiinnostaneet tippaakaan. Joka arkiamu ja joskus myös lauantaisin hänen vanhempansa kiirehtivät ajatuksiinsa uppoutuneina työpaikoilleen ja palasivat kotiin vasta myöhään illalla. Isä oli ammattikuntansa arvostetuimpia kaivosinsinöörejä, ja äiti työskenteli oikeustalolla.

Kumpikaan ei osannut antaa pojalleen riittävästi aikaa, eivätkä he kokeneet Oskarin heidän huolenpitoaan tarvitsevana. He olivat olleet itsenäisiä ja omaaloitteisia lapsia, ja samaa he odottivat Oskariltakin. Lisäksi perhe muutti vanhempien töiden takia jatkuvasti kaupungista toiseen, eikä Oskarilla ollut siksi mahdollisuutta ystäväystyä kunnolla kenenkään kanssa. Juuri kun hän oli ehtinyt tutustua luokkatovereihinsa, isä tai äiti ilmoitti, että he muuttaisivat jälleen uuteen kaupunkiin, josta jommallekummalle oli luvattu korkeampi virka. Useimmiten muuton syy oli isä, sillä uusia kaivoksia tuntui ilmestyvän tuon tuosta eri puolille maata. Tämän kaiken takia Oskar oli oppinut viettämään aikaa yksin.

Koitui jatkuvasta yksinolosta Oskarille kuitenkin jotain hyvääkin: hänelle oli kehittynyt äärimmäisen vilkas mielikuvitus, jonka avulla hän pystyi viettämään tunteja omissa oloissaan kaipaamatta kenenkään seuraa.

Joskus, kun yöt olivat pilvettömiä ja kirkkaita, Oskar nousi hiljaa sängystä ja kapusi ikkunalaudalle katselemaan kaupunkia, sen katuja ja kattoja. Noina hetkinä hän kuvitteli olevansa joku aivan toinen poika jossain toisessa kaupungissa, jossa hänellä oli paljon ystäviä ja ehkä myös pikkuveli tai -sisko. Ja tuosta kaupungista hänen ei tarvitsisi ikinä muuttaa pois.

2

Myöhäinen iltapäiväaurinko helli koulunpihaa lasten leikkiessä hippaa. Toisille pakoon säntäily oli veikeää ilonpitoa, toiset suhtautuivat kiinni jäämiseen vakavammin. Kesken juoksun Oskar tunsu äkisti hengästyvänsä totuttua enemmän. Kiristävä tunne rinnassa pakotti hänet pysähtymään ja haparoimaan ympäriltään tukea. Hän painoi kädet polviaan vasten ja yritti parhaansa mukaan tasata hengitystään, mutta keuhkot eivät jostain syystä täyttyneet normaaliin tapaan. Vasta hetki sitten uudessa koulussa aloittaneen Oskarin lähimmäksi ystäväksi oli ehtinyt muodostua hiljainen ja pyöreäpäinen poika nimeltä Hugo. Juuri Hugo huomasi ensimmäisenä jonkin olevan vialla.

– Oskar, hän huudahti huolestuneena sääntäessään ystävänsä luokse. – Onko kaikki hyvin?

Hugo erotti jo kaukaa kimeän ujelluksen, kun Oskar veti ilmaa keuhkoihinsa. Hugo tarttui ystäväänsä käsivarresta, auttoi hänet varovasti seinänvierustalle istumaan ja kutsui välituntia valvovan opettajan paikalle. Maahan kaartuvien varjojen vikkellä liike pysähtyi. Muut lapset keskeyttivät leikkimisen ja kuiskuttelivat toisilleen ihmetellen, mikä uudelle pojalle oli yhtäkkiä tullut.

Opettaja harppoi paikalle pihan toiselta puolelta ja kumartui Oskarin eteen pyytäen lähimpänä seisovia lapsia astumaan askeleen loitommas.

Vähitellen Oskarin hengitys tasaantui ja hän tunsii olonsa kyllin vahvaksi noustakseen ylös. Opettaja katsoi silti parhaaksi lähettää hänet loppupäiväksi kotiin lepäämään mutta varmisti kuitenkin ensin, tarvitsiko hän jonkun mukaansa.

– Kyllä minä jaksan yksin, Oskar vakuutti.

Vaikka Oskar suuntasi suorinta reittiä kotiin, hänestä tuntui kuin matka olisi kestänyt tavallista kauemmin. Kirkkaansinistä taivasta vasten väreilevä aurinko nosti hikikarpaloita hänen otsalleen ja teki hänet väsyneeksi. Oskar istahti varjoon, painoi päänsä reppuun vasten ja ummisti silmänsä.

Kun hän heräsi, hämärä oli äkkiarvaamatta laskeutunut. Hän nousi pelästyneenä ylös ja kiirehti jatkamaan matkaa. Muutaman sekunnin matka pimeyden läpi seuraavaan valokeilaan tuntui yhä pidemmältä, sillä valo-

saarekkeet vaikuttivat kutistuneen eilisestä. Ulisevan tuulenpuuskan pyyhkäistessä äkisti kaupungin läpi Oskarista tuntui kuin se olisi kantanut mukanaan kuis-kaavaa ääntä. Hän säikähti pahanpäiväisesti, mutta kun hän käänsi katseensa äänen suuntaan kapealle kujalle, ei siellä näkynyt ketään. Varmana siitä, että joku seurasi häntä, Oskar yritti nopeuttaa askellustaan. Hän säntäsi lopulta juoksuun, mutta tuntui kuin hänen jalkansa olisivat liimautuneet katuun. Hän vilkuili sivuilleen ja taakseen, ja kadun jokainen valoton kohta sai hänen sydämensä tykyttämään kauhusta.

Kun Oskar lopulta saavutti kotiportin, hän lyyhistyi voipuneena rappusille. Hän keräsi viimeiset voimariippeensä, juoksi etuovelle ja paiskasi sen takanaan kiinni. Kiivaasti huohottaen ja märkänä hiestä hän liivahti vanhempiensa huomaamatta yläkertaan, kiipesi sänkyynsä ja piiloutui turvaan peiton alle.

Seuraavina päivinä Oskar ei välitunneilla osallistunut leikkeihin. Koulun jälkeenkin hän palasi viipymättä kotiin, sillä pimeästä kuuluvat kuiskaukset kammottivat häntä – olivatpa ne todellisia tai eivät. Ulko-oven suljettuaan hän nousi portaat ylös eikä enää poistunut huoneestaan. Iltaisin hän kapusi sänkyynsä aina ennen pimeän tuloa ja sytytti yöpöydälle varmuuden vuoksi kaksi kynttilää, sillä kieppuvan tuulen vavisuttaessa huoneen ikkunoita hän oli varma, että puiden oksien sijaan lasiin saattaisi koputtaa joku, joka pyrkisi sisään. Tuulen vaimentuessa sen vaikerrus muuttui Oskarin

mielessä kuiskaukseksi, mutta kammottavuudestaan huolimatta ääni ei ollut pelkästään uhkaava – se oli kuin kutsu.

Oskarin vointi heikkeni päivä päivältä. Erityisen huono hänen olonsa oli aamuisin, jolloin hän sai pitkiä yskänpuuskia. Viimein hänen vanhempansa huomasivat jonkin olevan vialla ja veivät hänet lääkäriin. Vastaanotolla lääkäri tutki Oskarin huolellisesti, ojensi hänelle lopuksi tikkukaramellin ja määräsi lepoa. Kouluun hänen ei tarvitsisi mennä, mikä oli Oskarista kerrassaan loistava uutinen. Ainoa huono puoli, jonka hän siinä hetkessä keksi, oli se, ettei hän näkisi Hugoa.

Vastaanottokäynnin jälkeen lääkäri kutsui hänen vanhempansa takaisin huoneeseen. Oskar istuutui siksi aikaa vastaanottoaulan narisevalle tuolille imeskelemään karamelliaan. Hän ei seurannut kellosta, kuinka kauan isä ja äiti olivat poissa, mutta hän ehti syödä tikkukaramellinsa loppuun asti ja odottaa tovin vielä sen jälkeenkin ennen kuin kuuli oven aukeavan. Isä, joka oli pitkä ja vakava mies, astui ulos samanlaisena kuin Oskar oli hänet tottunut näkemään. Mutta äiti ei näyttänyt omalta itseltään. Vaikutti aivan siltä kuin hän olisi itkenyt. Mutta miksi?

Viikot kuluivat. Oskar vietti kaikki päivät huoneessaan, mutta valoisan aikaan hän kaipasi herkeämättä ulos leikkimään. Äiti oli jäänyt pois töistä ja vietti päivät hänen kanssaan, mistä Oskar oli kovasti mielissään. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun he saattoivat viettää aikaa kahdestaan. Aamupäivisin Oskar teki koulu-

tehtäviä äidin avustuksella, ja iltapäivisin opettaja tuli kertomaan päivän kotitehtävät. Lisäksi lääkäri vieraili hänen luonaan säännöllisesti, toi mukanaan uusia lääkkeitä ja kyseli, kuinka edelliset olivat tehonneet. Joka kerta lääkäri nyökytteli mutisevana päätään ja hymyili jäykästi. Tämän jälkeen hän kuunteli stetoskoopilla Oskarin keuhkoja ja sydäntä, tarkasti painon, kurkisti kielen yli nieluun ja pyysi puhaltamaan voimakkaasti putkiloon. Tutkimuksen päätteeksi Oskar sai aina tikkukaramellin ja lämminhenkisen muistutuksen olla reipas. Sitten lääkäri poistui vaitonaisena, mikä teki äidin kerta toisensa jälkeen entistä surullisemmaksi.

Eräänä iltana, kun Oskar oli jo yläkerrassa menossa nukkumaan, hän kuuli, kuinka ulko-oveen koputettiin. Hän kapusi sängystä, raotti huoneensa ovea ja näki vanhempiansa seisovan eteisessä valmiina ottamaan vieraan vastaan. Isän ohjattua tulijan olohuoneeseen Oskar työnsi varovasti huoneensa oven auki ja hiipi uteliaana porrastasanteelle kuuntelemaan, mitä asiaa vieraalla oli. Salakuunteleminen oli Oskarin isän mukaan ”ehdottoman kiellettyä ja muutoinkin äärimmäisen halveksittavaa”, niin tiukasti hän oli omaksunut liikesalaisuuksien varjelemisen periaatteen. Mutta tällä kertaa kyse ei ollut työasioista – Oskar vaistosi sen. Niinpä hän ryömi yhä lähemmäs yltääkseen kuulotäisyydelle ja painoi korvansa porraskaiteiden väliin.

Vieraan ääni oli matala, joten Oskar päätteli, että tämän oli oltava mies. Oskarin isä viittoi hänet istumaan

ja otti esille savukekotelonsa tarjoten sen sisältöä vieraalleen. Tämän kieltäytyttyä kohteliaasti isä syytyi itselleen savukkeen ja vetäytyi nojatuolinsa selkämystä vasten.

Harmikseen Oskar ei erottanut puheesta vieraan nimeä mutta kuuli, kuinka mies esitteli itsensä lääkäriksi ja kertoi saaneensa tiedon Oskarin tilasta kollegaltaan. Tapaus oli herättänyt hänen mielenkiintonsa, ja potilaskertomuksen luettuaan vieras oli vakaasti sitä mieltä, että kaupunki-ilma ei sopinut Oskarin keuhkoille. Hänet tulisi lähettää maalle, kauas tehtaiden tuottamasta noesta ja savusta. Ehdotus ei ollut tuulesta temmattu, sillä toisinaan tehtaanpiippujen suoltama musta savu oli niin sankkaa, ettei auringonvalo läpäissyt sen muodostamaa lietemäistä panssaria, ja erityisesti tehtaiden läheisyydessä hiuksiin ja vaatteisiin pinttyi pistävä haju.

Sittemmin vieraan puheessa vilahteli sellaisia sanoja kuin ”ahtauma” ja ”pahanlaatuinen” sekä useita hienon kuuloisia vieraskielisiä termejä, joita Oskar ei ymmärtänyt. Äiti oli kiivaasti Oskarin poislähtämistä vastaan ja yritti taivutella isän puolelleen, mutta lääkäri vakuutti, että vallitsevissa olosuhteissa ratkaisu oli Oskarin kannalta paras mahdollinen. Hän sanoi tietävänsä tämänkaltaisiin tapauksiin erikoistuneen laitoksen ja voisi saada sen johtajan suostuteltua ottamaan Oskarin hoidettavaksi. Siellä Oskar voisi käydä koulua ja viettää aikaa muiden ikäistensä kanssa, sillä kyseessä oli ainoastaan lapsille tarkoitettu parantola.

Oskar ei olisi halunnut lähteä, sillä hän oli mieltynyt nykyiseen kaupunkiin, jossa he olivat asuneet huomattavasti pidempään kuin yhdessäkään aikaisemmassa. Koulunkäyntikään ei tuntunut täysin vastenmieliseltä, ja mikä tärkeintä, talo oli alkanut tuntua kodilta. Se ei ollut enää vain rakennus, jossa asutaan ainoastaan siihen saakka, kunnes koittaa aika muuttaa seuraavaan. Lisäksi hänestä oli mukavaa viettää päivät kahdestaan äidin kanssa. Mutta jos hänen parantuakseen olisi lähdeittä pois kotoa, hän tekisi kaikkensa, että pääsisi mahdollisimman pian takaisin. Niin hän asian järkeili. Jos hän siis lähtisi maalle ja hengittäisi siellä niin paljon lääkärin määräämää raikasta ilmaa kuin hänen pienet keuhkonsa jaksaisivat, ehkä hän sen jälkeen saisi nopeasti palata kotiin äidin luo. Lisäksi maalla oli varmastikin metsiä ja niittyjä ja muita paikkoja, joissa hän voisi leikkiä. Metsä ei ollut kaukana kaupungissakaan, joten maalla sen oli oltava vieläkin lähempänä.

Oskar in vanhemmat jatkoivat keskustelua vieraan kanssa myöhäiseen iltaan saakka. Oskar makasi ylätasanteella ja taisteli väsymystä vastaan mutta tunsii lopulta silmiensä painuvan vääjäämättä kiinni. Hän havahtui vasta, kun vieraan ylle autettiin tämän liki polviin asti ulottuvaa takkia. Vieras seisoi eteisessä selin Oskariin, joten Oskar ei kyennyt erottamaan tämän kasvoja. Mies painoi mustan knallihatun päähänsä, hyvästeli isäntäväen kiittäen heitä vieraanvaraisuudesta ja lopuksi painotti heitä harkitsemaan hänen ehdotustaan vakavasti.

Astuessaan ulos kohisevaan sateeseen vieras avasi kuistin lipan alla sateenvarjonsa ja kääntyi vielä kerran eteistä kohti. Oskar kykeni erottamaan sateenvarjon ja mustan knallin alta paksut viikset sekä jyrkän leuan, jota peitti tuuhea parransänki. Lähtiessään vieras nosti varjoihin peittyneitä kasvojaan terävästi hattunsa alta. Katse ohjautui suoraan kaiteiden väliin aivan kuin hän olisi tiennyt koko ajan, että Oskar istui ylätasanteella salakuuntelemassa.

Oskar säpsähti paljastumisestaan ja vetäytyi nopeasti kauemmas. Ylös noustessaan hän yritti vielä tavoittaa katseellaan pihan läpi kulkevan miehen, mutta turhaan, sillä tämä oli kadonnut sateeseen. Pääovi sulkeutui, ja vanhempien huomaamatta Oskar palasi takaisin huoneeseensa ja kääriytyi peittonsa suojiin.

Hän ei ollut vielä ehtinyt vaipua syvälle uneen, kun alakerrasta kantautuvat keskustelun äänet havahduttivat hänet. Hiipiessään paljain jaloin ovelle Oskar erotti puheen seasta vähitellen yksittäisiä sanoja. Hän raotti huoneensa ovea ja jatkoi ylätasanteelle, likipitäen samaan kohtaan, johon oli hetkeä aiemmin nukahtanut. Alakerrassa keittiöön johtavan oven alta kuului valo. Oskar ei aluksi uskaltanut liikahtaa mutta nojautui sitten kaidetta vasten ja yritti laskeutua mahdollisimman hiljaa äänten suuntaan.

Päästyään keittiön ovelle hän kurkisti varovasti sisään.

Äiti hieroi vapisevin käsin kasvojaan ja kuljetti sormenpäänsä paksujen, tummanruskeiden hiustensa

läpi. Hän nojautui jännittyneenä tiskiallasta vasten muttei malttanut pysyä aloillaan kuin muutaman sekunnin. Isä istui pöydän ääressä mykkänä puolityhjää lasiaan pidellen.

– Tämä on minun vikani, äiti sanoi kykenemättä peittämään suuta ympäröivien lihasten nykivää liikettä. – Minun vikani, hän toisti, nyt hiljaisemmin.

– Älä ole naurettava, isä vastasi ilmeettömästi kuljettaessaan etusormeaan lasinsa pyöreällä pinnalla. – Istu alas niin pohditaan tätä järkevästi.

Äiti ei reagoinut isän pyyntöön vaan risti kädet syliinsä ja painoi päänsä lattiaa kohti. Keho alkoi hytkyä, mutta hän ei antanut itkun tulla.

– Jos vain olisin ollut enemmän paikalla – kotona, olisin huomannut ajoissa, että jokin oli vialla, hän sanoi värisävällä äänellä. – Olisin voinut estää tämän.

Isä ei sanonut mitään, nosti vain lasin huulilleen ja suuntasi katseensa tyhjyyteen. Hänen lasiessaan lasin takaisin pöydälle vaimea kolahdus täytti muutoin äänettömän tilan. Jääpalat helähtivät tyhjässä lasissa.

– Me olemme epäonnistuneet, äiti totesi lopulta hiljaa ja pyyhkäisi silmäkulmansa valkoisen villapaidan hihaan.

Äidin ääni oli nyt vakaa, mutta se johtui siitä, ettei hän enää taistellut itkua vastaan. Surulliset varjot täyttivät huoneen isän täyttäessä lasinsa uudestaan.

Sitten kumpikaan ei sanonut mitään.

Kahden päivän kuluttua isä ja äiti kertoivat Oskarille lähettävänsä hänet lääkärin suosittelemaan laitokseen, kunhan hänen vointinsa ensin paranisi sen verran, että hän kykenisi matkustamaan. Asioiden hoito vaati jonkin verran järjestelyjä, mutta ne eivät kestäneet niin pitkään kuin Oskar olisi toivonut.

Hänen ja äidin yhteinen aika oli loppumassa.

Jäljellä olevan ajan Oskar vietti tiiviisti äidin kanssa, mutta vääjäämättä koitti se päivä, jolloin isä ja äiti saattoivat Oskarin juna-asemalle. Hänen kuntonsa oli hieman kohentunut ja oireet lääkityksen avulla tasaantuneet. Asemalaiturilla isä taputti häntä tyypilliseen tapansa vakavana päälaelle ja käski häntä olemaan vahva. Isän jätettyä hyvästit ja vetäydyttyä taka-alalle äiti polvistui halaamaan häntä. Sulkiessaan lapsensa syliinsä hän puristi tätä kovemmin kuin koskaan aikaisemmin. Äidin syleilyssä Oskar toivoi, ettei tämä koskaan päästäisi irti. Lyhyen hetken ajan hän jopa antoi itsensä uskoa, että voisi jäädä äidin hellien käsivarsien suojaan ikuisesti. Myöhemmin hän ymmärsi, että pieni osa hänestä jäikin.

Junan konduktööri tarttui isän ojentamaan raskaaseen matkalaukkuun sanaakaan sanomatta. Isä katsoi Oskaria syvälle silmiin ja hieraisi paksuja viiksiänsä ennen kuin kääntyi pois. Äiti tai isä eivät kumpikaan tulisi mukaan. Oskar tiesi sen etukäteen. He olivat molemmat tärkeitä ihmisiä, joilla oli tärkeät työt, eivätkä he siksi voineet matkustaa. Todellinen syy, jota Oskar ei tässä vaiheessa vielä tiennyt, oli kuitenkin aivan toinen.

Oskar kapusi liuskamaiset metalliporaat ylös vaunukäytävälle, josta konduktööri opasti hänet hyttiin. Istuuduttuaan paikalleen hän näki junan ikkunasta, kuinka äiti pyyhki asemalaiturilla kyyneliä poskiltaan. Tämä oli lyhyen ajan sisään jo kolmas kerta, kun Oskar näki äidin itkevän, ja se sai hänet huolestumaan. Junan irrotessa laiturista hämmennys muuttui niin voimakkaaksi levottomuudeksi, että Oskar alkoi melkein itsekin itkeä. Kaikista eniten häntä kummastutti, miksi äiti itki niin vuolaasti. Hänhän tulisi aivan pian takaisin.

WAARALINNAN SOKKELOISET KÄYTVÄT OVAT TÄYNNÄ SALAISUUKSIA...

Oskar on aivan tavallinen poika, jonka elämä muuttuu, kun hän sairastuu vakavasti. Syrjäinen Waaralinnan parantola tuntuu ensihetkestä alkaen luotaantyyöntävältä ja epäilyttävältä – aina henkilökuntaa myöten. Yhdessä uusien ystäviensä Robinin ja Vilman kanssa Oskar tempautuu huimaan seikkailuun selvittäessään pahaenteisiä yöllisiä ääniä. Entä mitä kätkee sisäänsä kylmää hohkaava metsä, joka vetää lapsia vastustamattomasti puoleensa?

Waaralinnan salaisuudet 1: Seitsemän kielonlehteä aloittaa jännittävän ja lämminhenkisen trilogian, jossa mikään ei ole sitä, miltä näyttää. Kirja on vangitseva tarina ulkopuolisuuden tunteesta, ystävydestä, rohkeudesta ja menetyksestä.

Janne Malinen (s. 1981) on työskennellyt pitkään viestintäalalla sekä freelance-toimittajana. *Waaralinnan salaisuudet 1: Seitsemän kielonlehteä* on Malisen esikoisromaani.

Teemu Juhani (s. 1987) on kuvittaja, jonka töitä on julkaistu yli 20 maassa. Lastenkirjojen lisäksi hän on kuvittanut lehtiä ja oppimateriaaleja.

KANSI: TEEMU JUHANI

9 789520 439392

L84.2

ISBN 978-952-04-3939-2

WWW.TAMMI.FI